

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

[Του Ράτβινδον]

«Είπε βαρειά, παιδί μου, ή μαμά σου, γι' αυτό σιγά σιγά δυο μπουρξές !
 "Άς λείπουν οι πολλές φωνές. Στοχάσου...
 τὸ εἶπεν ὁ γιαιτρός ἀπὸ 'νορίς».

Σωπαίνει τὸ παιδί. Μὰ ή μητέρα τή νύχτα στὰ οὐράνια πετᾷ.
 Αυτό ξυπνᾷ, κ' οἱ ἄλλοι κλαί'ν κειὸ πέρα !...
 «"Ε ! τώρα νὰ φωνάξω ;» ἐρωτᾷ.

Μὲ θλίβει ὁ πατέρας του γυρῶν, ἐνῶ στὰ μαῦρα ντύνουν τὸ παιδί.
 Κι' αὐτό : «"Α ! πῶς μοῦ πάνε !» ψιθυρῶν.
 «Ποῦν' ή μητέρα ;» — «Πάμε νὰ σὲ 'δῶ . . .»

Καὶ ὁ πατέρας μ' ὄψι λυπημένη τραβᾷ μὲ τὸ παιδί στήν ἀγκαλιά
 'στὴν κάμαρα ποῦ εἶν' ή πεθαμένη...
 «Μαμά !... Καλὲ δὲν βγαίνει οὔτε μιλιὰ !...»

Γιὰ φέρε με στὸ στρώμα της πατέρα !»
 Κι' αὐτὸς σάν... νάβλεπ ὄνειρο πικρό,
 σιμά στήν παγωμένη του μητέρα
 τὸ φέρνει τὸ παιδάκι τὸ μικρό.

«Νὰ» εἶπε, «ἐκείνη ποῦ μ' ἀγάπη τόση
 σ' ἀνέτρεφε !... Γιὰ 'δέ τηνε καλά !
 ποῖς τώρα τὸ φιλή της θὰ σοῦ δώση ;
 ἐκείνη παιὰ δὲν βλέπει... δὲν 'μιλᾷ !»

Τί θαῦμα ! — "Η καρδιά ή νεκρωμένη
 σάν 'πῆγε τὸ παιδάκι της σιμά,
 ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ, κί' ἀναστημένη
 σηκώνεται μὲ γέλοιο ή μαμά !...
 Μετᾶφρ. Μιχ. Ἀργυροπούλου

ΤΑ ΕΣΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

'Ο Γιαιτρός.—"Αλλά, κυρία μου, πρέπει νὰ μοῦσατε καλά τὸ φαγητό σας. Γιατί σὰς τὰ ἔδωκε ὁ Θεὸς τὰ δοντια ;
 "Η Κυρία.— Δὲν μοῦ τὰ ἔδωκε κανένας Θεός. Τ' ἀγόρασα !

Σκέψτε ἀφηρημένον :

— Κέπουν δὴ μῖσα ἄφρησ τὸ παπίλλο μου. Στὴν κρεμάστρα δὲν εἶνε. Πάνω στὸ τραπέζι δὲν εἶνε. Ἄρα θὰ καθώμαι ἐπάνω του !...

Σύζυγος παλλικαρδῆς.

"Η γυναίκα του.— Νίκο, ἀκούω δόγυθο στὴ κουζίνα, θὰ μπῆκαν κλέφτες !
 "Ο Νίκος.— Ἐδνυχῶς βρισκόμαστε στήν κρεββατοκάμαρα.
 "Η γυναίκα του.— Κί' ἂν ἐρθοῦν ἔδω ;
 "Α Νίκος.— Τότε θὰ πάμε ἐμεῖς στὴ κουζίνα !...

Στὸ θέατρο.

— Τί μεγαλειώδης ὕψος ποῦ ἔχει αὐτὴ ή σκηνή !
 — Ὑψος ; Καλὲ δὲν εἶνε πάρα πάνω ἀπὸ τρία μέτρα.
 "Ο Κατεψυγμένος

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

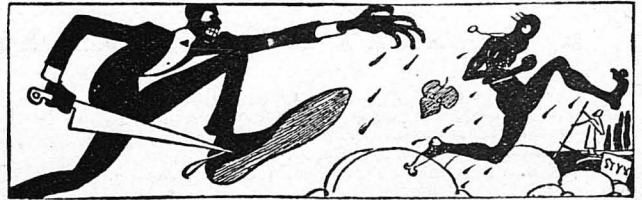
Παλαιότερον οἱ ποιηταὶ συνήθιζον νὰ φτιάχνουν ποιήματα εἰς διάφορα σχήματα, σταυροῦ, φάλης, τριγώνου κλπ. Τὸ ποίημα αὐτὸ εἶνε φτιαγμένο εἰς σχῆμα σταυροῦ καὶ σχετικὸν μὲ τὸ σχῆμα του.

Πῶς ὁ Χριστός
 εἰς τὸ σταυρὸ
 ἔσταυρώθη,
 τὸ γνωρῶσω.
 Καὶ ὡς πιστός
 μὲ τὸ σταυρὸ
 νὰ λυτρωθῶ
 τώρα πασχίζω.

'Αποῦ αὐτὸν παρηγοριά κί' ἐλπίδα ἔχομε μόνο, σ' αὐτοῦ τοῦ μαύρου κόσμου τὰ πολλὰ βασανιστήρια κί' ἀποῦ ἐγὼ εἰς τὴν καρδιά μου μεγάλῳ ἔχω πόνο καὶ ὑποφέρω φοβερά, σκληρά, πικρά μαρτύρια.

Πῶς τοῦ λαίμου
 σου τὸ σταυρὸ
 δὲν μ' ἀφίνει
 νὰ φιλήσω,
 καὶ τοῦ καίμου
 τὸ στεναγὸ ὁ
 ἰὸ δυστυχῆς
 ἐγὼ νὰ σβύσω ;

Σωκρ. Σολομ. ονίδης

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ,, ΤΟΥ ΖΥΓ ΡΕΝΑΡ

Η ΚΟΤΑ

Μὲ τὰ πόδια ἐνομιμένα πηδαίει ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνα, μόλις τῆς ἀνοίξουν τὴν πόρτα.
 Εἶνε μιά κόττα κοινή, σεμνή, ποῦ δὲ γενναίει ποτὲ χρυσαῖα ἀυγά, ὅπως ή κόττα τοῦ παραμυθιοῦ καὶ ζυλισμένη ἀπὸ τὸ φῶς, κάνει μερικά βήματα ἀναποφάσιση στήν αὐλή.
 Βλέπει πρῶτα τὸ σωρὸ τῆς στάχτης, ὅπου κατὲ πρωὶ συνειθίζει νὰ σαράλλῃ.
 Κυλιέται ἐκεῖ, τεντώνει τὰ φτερά της, τινάζει τοὺς ψέλλους τῆς νύχτας.
 "Επειτα πηγαίνει νὰ πῆ νερό στὸ πῆλινο πιάτο, ποῦ εἶνε στήν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς.
 Δὲν πίνει πικρὰ μόνον νεράκι.
 Πίνει μερικὲς γουλιές καὶ σὲ κατὲ γουλιὰ κυττάζει τὸν ὀρνανὸν σάν ἀστρονόμος.
 Κατόπι ζητάει τὴ σκορπισμένη τροφή της.
 Τὰ δροσερὰ χόρτα εἶνε δικὰ της καθὼς καὶ τὰ ἔντομα κ' οἱ σκόρπιοι σπόροι. Τσιμπάει, τσιμπάει ἀκούραστα.
 Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ σταματάει.
 Μὲ τὰ μάτια ζωηρὰ σάν δυὸ στυλπνὲς χάντρες, κυττάζει γύρω της, ἀκούει μὲ προσοχὴ
 Καὶ ἀποῦ βλέπει πῶς δὲν σὺ βαίνει τίποτε, ξαναρχίζει πάλι νὰ ψίχνη για τὴν τροφή της.

Η ΑΚΡΙΔΑ

Εἶναι ὁ χοροφύλακας στὸ βασίλειο τῶν ἔντομων.
 Κάθε μέρα πηδαίει καὶ ὀρνέται σὲ ὄρνατου; λαθροθηρῆς, χωρὶς ὄμως νὰ πῆνε ποτὲ καὶ κανένα.
 Τὰ ψηλότερα χόρτα δὲν τὴ σταματοῦν. Τίποτα δὲν τὴν τρομάζει.
 Εἶναι ὁ σχοινοβάτης τοῦ κάμπου. Ὅλα τ' ἄλλα ἔντομα τὴν κυττάζουν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, διὰν δέιει τις σχοινοβατικῆς; παραστάσεις της. Κ' ἕνας νεαρὸς σκάθαρος προσπαθεῖ νὰ τὴν μιμηθῆ, νὰ πηδήξῃ καὶ αὐτός, ἀλλά ὁ κακομείλιχς πασχίζει. Δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ σηκώσῃ οὔτε μιά ἴσρα τὸ σῶμα του ἀπὸ τὴ γῆ ποῦ θὰ τὸν πνίξῃ μιά νύχτα στήν παγερὴ ἀγκαλιά της.

ΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ ΚΑΙ Η ΠΕΡΔΙΚΑ

"Ενα μυρμηγκι εἶχε πέσει σὲ μιά γούρνα καὶ θὰ πνιγότανε ἂν δὲ τὸ ἄρπαξε μιά πέρδικα μὲ τὸ ῥάμφος; της νὰ τὸ σώσῃ.
 — Θα σ' τὸ ἀναποδώσω, λέει τὸ μυρμηγκι.
 — Δὲ βρισκόμαστε πιά στὸν καιρὸ τὸν παραμυθιῶν, ἀπαντᾷ σκεπτικῆ ή πέρδικα. Ὅχι, γιατί σὺ φιλῶ γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη σου, ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσες νὰ ταμπήσῃς στὴ φτέρνα τὸν κυνηγὸ ποῦ θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ ; Οἱ κυνηγοὶ σημερα δὲν περπατοῦν ζυπόλητοι.

Τὸ μυρμηγκι δὲ χάνει τὸν καιρὸ του νὰ συζητᾷ καὶ τρέχει νὰ συναντήσῃ τ' ἀδέρφια του, ποῦ σά μούζα μαργαριτάρια τραβοῦν ἀπροσιωμένα στὴ δουλειὰ τους, τὸ δρόμο τους.

Καὶ νὰ, ὁ κυνηγὸς δὲν εἶνε μακρὰ. Ἀνακαυόταν, ἔαπλωμένο; στὴ σκιά ἐνὸς δέντρου. Βλέπει τὴν πέρδικα. Σηκώνεται νὰ πυροβολήσῃ. Μὰ τὸ δεξί του χερί εἶνε γεμάτο ἀπὸ μυρμηγκία. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ σηκώῃ τὸ ὄπλο του. Τὸ μῆρσο του ξαναπέφτει ἄδρανες καὶ ή πέρδικα δὲν θέλει βέβαια τίποτε ἄλλο γιὰ νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος πρόκειται καὶ νὰ τὸ σκόσῃ.

Η ΑΡΑΧΝΗ

Τὴν ἔμαθε νὰ ὀραίνῃ τὸν ἰστό της ή Πηνελόπη, ή γυναίκα τοῦ Ὀδυσσεως. Μὲ μιά μόνο διαφορὰ : Ὅτι ή Πηνελόπη ἔβρανε τὴν ἡμέρα καὶ ἐξύλωνε τὴ νύχτα, ἐνῶ ή ἀράχνη ὀραίνει τὸν ἰστό της τὴνύχτα μὲ τὸ φεγγάρι καὶ δὲν τὸν χαλαίει αὐτῆ ἀλλὰ τὸν χαλοῦν οἱ ἄλλοι τὴν ἡμέρα.